

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 42 juni 2015

HET TIJDPERK VAN DE INTUÏTIE

MARTINUS

-
- SIGURD WESTERLUND
 - FINN BENTZEN

uit: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS



Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3

Het tijdperk van de intuïtie

Martinus

12

Sigurd Westerlund

Uit: *Martinus, zoals wij hem, ons herinneren*



18

Finn Bentzen

Uit: *Martinus, zoals wij hem, ons herinneren*



COLOFON

© 2015 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v. Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

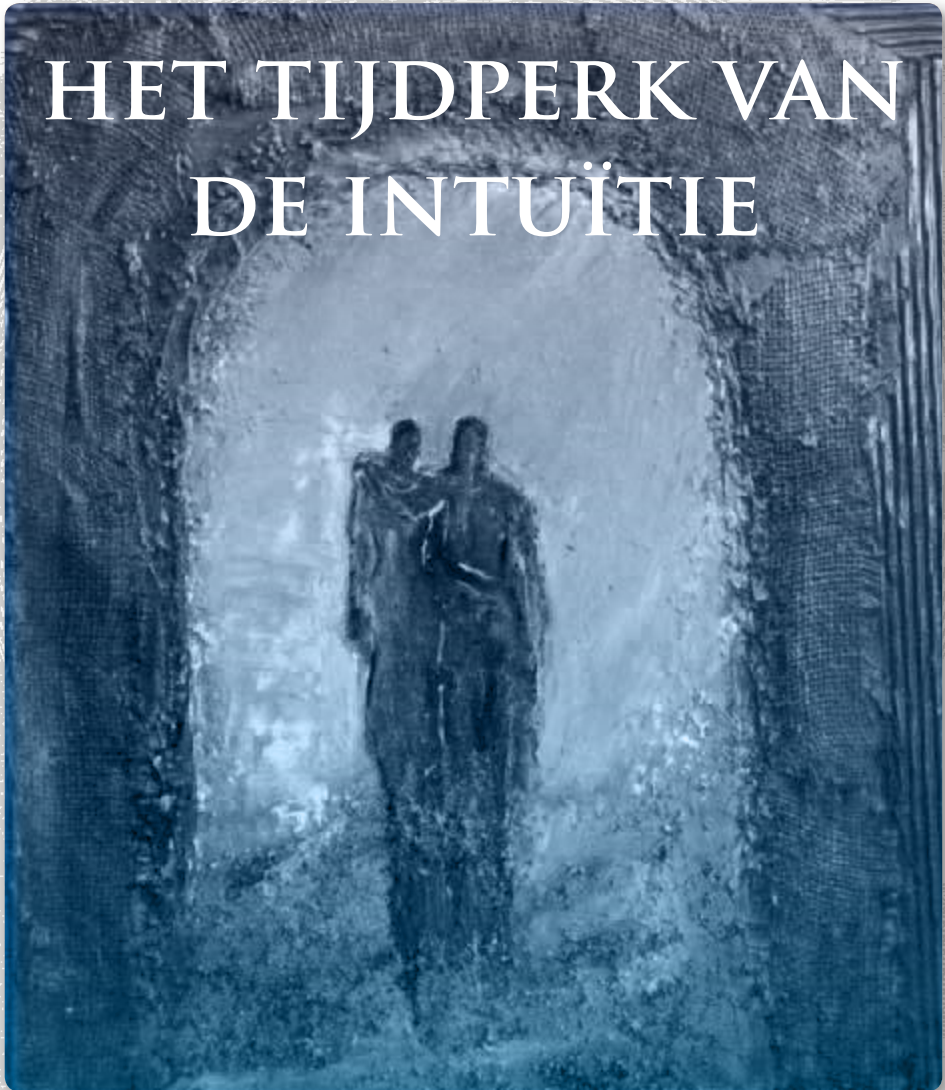
Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

IBAN: NL66 PSTB 0002 6646 92 - BIC: PSTBNL21

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.



HET TIJDPERK VAN DE INTUÏTIE



**Zonder de liefdevolle hulp van de mensen zou de
Zaak niet geworden zijn wat zij nu is**

Ik wil u graag allemaal hartelijk welkom heten en bedanken voor het afgelopen jaar. Ik werk door en hoop dat mijn volgende boek spoedig af kan zijn, en dan heb ik nog verschillende andere dingen die ik wil schrijven, maar dat zijn analyses die in feite niet nodig zijn. Mocht het gebeuren, dat ik van deze wereld weggeroepen word, dan is er zoveel geschreven dat de mens kosmisch bewustzijn kan krijgen met al het materiaal dat er nu ligt (1971). Ik wil u nogmaals bedanken dat u gekomen bent, en u bedanken voor alle hulp en steun die ik van u krijg. Door alle liefde die de mensen mij getoond hebben, heeft de Zaak kunnen groeien en zich verder kunnen ontwikkelen, en kunnen worden wat zij vandaag de dag is. We hebben privécontacten over bijna de gehele wereld, in Amerika, Canada, Afrika, Australië en Zuid-Europa. Dat zijn geen groepen maar afzonderlijke mensen, maar die zwijgen natuurlijk niet over de analyses. Dus het is alsof we al een virus verspreid hebben dat er geleidelijk aan voor kan zorgen dat de Zaak meer bekend wordt. Maar de tijd voor haar grote doorbraak of voor haar grote openbaring is nog niet gekomen. Die komt pas als ik hier niet meer ben.

*Pag. 3: Vrije
bewerking
van 'Licht'
van Janneke
van Oostrum-
Carabain*

**Geesteswetenschap oftewel de voorspreker, de
heilige geest**

Het is namelijk niet de bedoeling dat er enige persoons-

verheerlijking zal komen. Nu gaat het om de analyses en niet om de persoon. Dat is het verschil tussen vroeger en nu. Toen Christus leefde en de mensen toesprak, draaide het om de persoon en de autoriteit, want toentertijd hadden de mensen het vermogen of de intellectualiteit niet om de waarheden van Christus of de analyses die ik nu geschreven heb te kunnen verklaren en begrijpen. Daarom moest Christus aankondigen dat er later een wetenschap zou komen: de voorspreker, de heilige geest. “Nog veel meer heb ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen. Maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb. Hij neemt uit het mijne en zal het u verkondigen” (zie Joh. 16:12, 14:26, 16:15).

De voorspreker, de heilige geest is geen man, er zal geen nieuwe wereldverlosser komen en er zal geen nieuw centrum voor aanbedding ontstaan, maar er zal een wetenschap komen. Veel mensen hebben tegenwoordig geen boodschap aan autoriteiten, maar vragen: “Wat zegt hij?” Het gaat erom dat we het zelf gaan begrijpen, zodat we onze eigen leraar kunnen worden, en dat kunnen we met behulp van de kosmische analyses. Hiermee zullen al die verschillende dingen waar de mensen mee te maken hebben, verklaard worden. Dat kan bijvoorbeeld tegenspoed of een slecht lot betreffen. In mijn kosmische analyses kunnen ze voor dat alles de oorzaak zien. En er komt niets anders! Mijn werk is werkelijk de voortzetting van de missie van Christus. Ik ben verplicht te zeggen dat de missie van Christus nu volledig ten uitvoer gebracht wordt.

Wij bevinden ons met andere woorden in een heel nieuw ontwikkelingstijdperk. Dit tijdperk is het tijdperk van de intuïtie. Het is eigenlijk vreemd dat de wetenschap of de mensheid er niet over heeft nagedacht dat er, net zoals er na het plantenrijk een dierenrijk komt, dan na het dierenrijk een waar mensenrijk komt, en dat de dierlijke of onvol-

maakte mens zich tot een volschapen mens ontwikkelt. Met de ontwikkeling van de intelligentie gaat de mens het tijdperk van de intelligentie of van het materialisme binnen, en daarna gaat hij met de ontwikkeling van de intuïtie een geestelijk tijdperk binnen. Dit geestelijke tijdperk wordt gekenmerkt door de voorspreker, de heilige geest, dus de geesteswetenschap.

Intuïtie en kosmisch bewustzijn

In het tijdperk dat nu begint, zullen de mensen zich zover ontwikkelen dat ze kosmisch bewustzijn krijgen. Kosmisch bewustzijn wordt beleefd met dat deel van de hersenen dat nu latent is. Maar dat wordt geopend wanneer de tijd daar rijp voor is. Via dat deel kan de intuïtie werkzaam zijn. Dat ik deze analyses heb kunnen schrijven, is aan de intuïtie te danken. Het is niet iets wat ik in boeken gelezen heb of van anderen te weten gekomen ben. Het is allemaal via mezelf gekomen, en ik ben het bewijs dat je in bezit van de hoogste kennis kan komen via je eigen wezen, en je eigen organisme, en dat is juist de bedoeling. Ieder mens zal zijn eigen leraar of verkondiger worden en geheel soeverein worden. Ik ben nu geestelijk geheel soeverein, ik hoef niet naar iemand toe om wat dan ook maar te vragen, als het geestelijke realiteiten betreft.

Het doel van het nieuwe tijdperk is dat de mensen een intuïtief vermogen zullen krijgen. Door de analyses te bestuderen, die met behulp van intuïtie tot stand gekomen zijn, zullen de mensen hun intuïtie ontwikkelen. De intuïtie zal ook ontwikkeld worden in verband met het feit dat iemand een moreel verantwoord leven leidt.

De oorlog zal zichzelf uitroeien

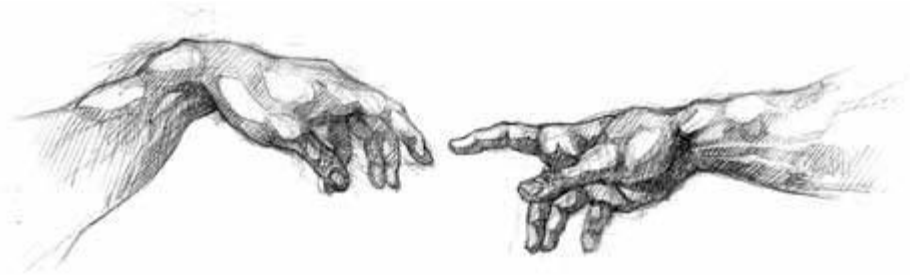
De mensen moeten proberen alles waarmee ze hun naaste bedroefd kunnen maken niet meer te doen en niet meer onaangenaam voor hun omgeving te zijn. Het gaat er juist om dat men alles kan accepteren. Dat is een groot probleem, alles te moeten accepteren. Maar daartoe is men genoodzaakt, want van al het kwaad dat komt, is men zelf de oorzaak. Dan is het natuurlijk zinloos om zich op anderen te wreken. Christus zei ook dat we onze naaste moesten liefhebben als onszelf en God boven alle dingen (Matth. 22:37-40). God liefhebben boven alle dingen doe je als je je omgeving liefhebt. Maar je naaste liefhebben is niet iets dat je kunt opleggen. Het is iets dat in de mens zelf groeit. Liefde groeit door middel van oorlogen, door middel van lijden en door middel van pijn. Daarom zullen er nog een paar wereldoorlogen komen. Er komen minstens twee oorlogen die de voortzetting zijn van de twee die er geweest zijn, en er zullen meer oorlogen komen. Ze zullen blijven komen, totdat de oorlog zichzelf vernietigd heeft. Er is geen macht die de oorlog kan laten ophouden. De mensen denken dat ze de oorlog met oorlog kunnen stoppen en zijn daarom druk bezig wapens en vernietigingsmiddelen aan te schaffen. Maar dat kunnen ze niet. De oorlog is geschapen om zichzelf te vernietigen, en dat gebeurt door reïncarnatie. We zien dat de ene generatie na de andere geboren wordt. Sommigen worden soldaat en trekken ten strijde, ze worden gemarteld, verminkt en invalide. Ze sterven en worden weer geboren en kunnen zich niet herinneren dat ze eerder in een oorlog gestreden hebben, en worden weer soldaat, trekken weer ten strijde en worden dan verminkt. Weer sterven ze, en weer worden ze geboren, komen in een nieuwe oorlog terecht en worden weer verminkt, invalide of gedood. Dat kan niet plaatsvinden zonder dat hun instelling ten aanzien van de oorlog geleidelijk aan verandert. Er wordt een talent-

zaadje gevormd dat ervoor zorgt dat ze oorlog gaan verafschuwen. Geleidelijk aan kunnen ze het lijden bij andere wezens gaan voelen. Ze voelen dat het afschuwelijk is dat andere mensen verminkt raken en ten slotte kunnen ze het niet meer over hun hart verkrijgen om het te doen. Dit vermogen dat iemand het niet over zijn hart kan verkrijgen dat te doen is hetzelfde als alliefde of naastenliefde.

Gods geest in de duisternis

De naastenliefde die in de mensen begint te groeien, is niet hetzelfde als de echtelijke liefde, die geen werkelijke liefde is. De echtelijke liefde is slechts een kunstmatige, door hormoonprocessen en klierfuncties opgewekte sympathie, die nodig was zolang de mens geen enkele vorm van liefde had. Bij de dieren en de primitieve mens bestaat nog geen alliefde en hun wereld zou heel verschrikkelijk zijn zonder de sympathie en vreugde die bij verliefdheden en bij de paringstoestand ontstaan. De paringstoestand, de geslachtsdaad en het gevoel van wellust dat ontstaat, zijn niets minder dan Gods geest. Door middel van dit gevoel van wellust, Gods geest, heeft God het dier door het dierenrijk geleid en leidt nu ook de mens naar een hogere toestand die vrij zal worden van alles waarmee de mensen nu belast worden. Daarom zijn de mensen niet meer zo op het huwelijk ingesteld als vroeger. We zien juist dat het huwelijk aan het verdwijnen is. We zien dat mensen trouwen en scheiden, en trouwen en scheiden, verscheidene keren in een leven, terwijl vele anderen helemaal niet willen trouwen. Ik zal daar niet verder op ingaan, maar het is wel wat er nu gebeurt.

De mensen maken dus een geweldige verandering door van een dierlijke toestand naar een geestestoestand. Het is niet de bedoeling dat de mensen alleen tijdens de geslachtsdaad Gods geest zullen beleven. Het is de bedoeling dat



ze Gods geest zullen beleven bij iedere aanraking met hun naaste. Het wordt zo dat omhelzingen, kussen, strelingen en aanraking eens, als de liefde de overheersende factor zal zijn, het grote orgasme worden. En zij gaat overheersen doordat de oorlog zichzelf uitroeit. Na iedere oorlog zijn er mensen die klaar zijn met de oorlog. Na het lijden van elk concentratiekamp zijn de mensen tegen oorlog en lijden. Christus zegt dat het de liefde is die 'de schapen van de bokken scheidt' (zie Matth. 25:31-46), en dat zien we voortdurend voor onze eigen neus gebeuren.

De pioniers van de nieuwe wereldbeschaving

Wij zijn de pioniers van dit nieuwe wereldtijdperk. Het is onze missie om die in de wereld te brengen. Iedereen die de analyses leert, heeft een taak toebedeeld gekregen, die de grootste is die een mens überhaupt kan krijgen. Je kunt geen grotere taak krijgen dan de toestanden van God te verklaren, dan de kosmische analyses te verklaren en de mensen te leren hoe ze liefdevol moeten zijn tegenover iedereen, en dat ze leren begrijpen dat niemand onrecht kan ondergaan en dat niemand onrecht kan begaan.

Wat we zelf aan duisternis en onaangenaamheden beleven is ons eigen lot, iets dat we zelf gemaakt hebben. Het is toch goddelijk dat de mensen al in dit leven hun lot in het vol-

gende leven bewust vorm kunnen gaan geven. Dat wisten ze daarvoor immers niet, maar als de mensen al deze dingen nu te weten komen en ernaar willen leven, dan kunnen ze daar niet heel lang mee bezig zijn voordat ze gaan groeien. Ze zullen ontdekken dat ze niet meer op dezelfde plaats staan als daarvoor. Ze gaan meer sympathie voelen voor een wereld van vrede. Waarom doen ze dat? Omdat ze het grove karma beleefd hebben. De mensen die belangstelling hebben voor de analyses en er blij mee zijn, en die volgens de analyses wensen te leven, dat zijn de mensen die het grove karma beleefd hebben. Met het grove karma bedoel ik de verschrikkelijke lijdenservaringen met moord, doodslag en dergelijke toestanden. Het is niet zo dat ze vrij van karma zijn. Er zijn veel 'kleine karma's' over, die te wijten zijn aan dingen waarvan ze zich geleidelijk aan zullen ontdoen.

We zijn zelf beschermd in de mate waarin we anderen beschermen

Iemand is niet rijp voor de kosmische analyses, voordat hij er tegen is anderen lijden te bezorgen, en bijvoorbeeld tegen oorlog, moord en doodslag is. Als mensen gaan voelen wat echt juist is, beginnen ze een talent te krijgen om de analyses te begrijpen. Als men ermee gaat werken, werkt men eraan mee de gehele wereld naar het licht en naar een goddelijke wereld te leiden. Het is waar dat er verscheidene oorlogen komen, maar die hoeven ons niet te treffen. De oorlog is er immers niet voor degenen die zich inzetten tegen de oorlog. Wie geen oorlog wil en geen oorlog wil veroorzaken, die kan niet door de oorlog getroffen worden. We kunnen wel getroffen worden door algemene materiële verschijnselen zoals restricties en dergelijke, maar de oorlog wordt niet heel verschrikkelijk hier in onze gebieden of in Scandinavië, kan ik zeggen. Niet hier zal de oorlog woeden. Ergens moet

de nieuwe beschaving immers bewaard worden, totdat de mensheid er ontvankelijk voor wordt en deze beschaving uitgebreider voorkomt.

Er is altijd een goede oplossing mogelijk

Onze uiteindelijke missie is dus dat we het in alle situaties eens kunnen worden, en dat we met elkaar optrekken en niet tegen elkaar. Er is altijd een goede oplossing mogelijk. Die zal altijd gevonden kunnen worden, als men maar van goede wil is en elkaar niet tegenwerkt. We moeten leren begrijpen dat ons trainingsgebied ligt bij de mensen die ons niet mogen. We moeten leren om juist hen aardig te kunnen vinden en liefdevol aan hen te denken.

De toespraak van Martinus tijdens de medewerkersvergadering in het Martinus Instituut te Kopenhagen naar aanleiding van het 50-jarige jubileum van de Zaak op 24 maart 1971. Martinus beschouwde 24 maart als de geboortedag van de Zaak omdat hij op 24 maart 1921 de gouden vuurdoop doormaakte. De toespraak is bewerkt door Ole Therkelsen. De bewerking is goedgekeurd door het bestuur. Voor het eerst in de Deense Kosmos verschenen in nr. 3 1996 met als titel: *Intuitionens epoke*.

Vertaling A.J. Stroobant, oktober 2014





Uit het boek: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

SIGURD WESTERLUND

Zweden



Als ik me de omstandigheden en de omgeving voor de geest haal waaronder ik Martinus ontmoet heb, staan ze altijd lichtend, vriendelijk en inspirerend voor me.

Maar ofschoon de herinneringen aan mijn ontmoetingen met Martinus veelvuldig en uiterst gevarieerd zijn, is het niet gemakkelijk om een beschrijving te geven van de mens achter de naam en van zijn liefdevolle uitstraling. Kenmerkend is, dat hij tijdens onze vele ontmoetingen het grootste deel van de tijd over zijn opvatting over het bestaan vertelde en die verklaarde. Het was vaak zo, dat zijn wereldbeeld centraal stond in ons gesprek, en dat de persoon Martinus een ondergeschikte rol ging spelen.

Hij was een schitterend verteller, en ik kreeg er nooit genoeg van om te luisteren naar wat hij vertelde, want dat was zo verrassend en boeiend dat je onwillekeurig voelde, hoe het je geestelijke horizon verruimde en je begrip van de vele raadselen van het leven vergrootte. Datgene wat van

zijn wezen de grootste en blijvende indruk op mij gemaakt heeft, is de diepe liefde en het warme begrip dat hij al degenen toonde die om hulp naar hem toe kwamen, en in dat verband ook zijn nederigheid en oprechte wens om te kunnen helpen.

Martinus kwam meerdere jaren achtereen naar Stockholm waar hij lezingen gaf en geïnteresseerde mensen ontmoette, eerst thuis bij mijn moeder, toen ze nog leefde, en daarna op Lidingö (eiland in Stockholm, vert.) bij de familie Windmark, bij Elna Lindqvist en bij ons. Bij iedere gelegenheid toonde hij dezelfde grote liefde en vriendelijkheid, hetzelfde enthousiasme. En hij kon altijd de vragen beantwoorden die men stelde.

Ik herinner me vooral een goed voorbeeld van de veelzijdige begaafdheid van Martinus en van zijn bijzondere vermogen om contacten te leggen met mensen en hen te inspireren. Dat was op een avond in de privésfeer, toen mijn vrouw en ik Martinus hadden uitgenodigd samen met een paar vrienden van ons, een filmregisseur en zijn vrouw.

In het begin verliep het gesprek een beetje stroef, en Martinus leek wat afwezig te zijn. Maar in de loop van het gesprek kwam er een vraag, waarop hij vanuit zijn wereldbeeld antwoord kon geven. Zijn antwoord was zo raak en nauwkeurig, dat het meteen aanleiding gaf tot een nieuwe vraag. En toen liep het gesprek, en de vragen hagelden letterlijk op hem neer, die hij op zijn bekende vriendelijke en liefdevolle manier allemaal beantwoordde. Van een taalbarrière was helemaal geen sprake.

Toen we in de kleine uurtjes genoodzaakt waren om het gesprek af te breken, ofschoon de filmregisseur en zijn vrouw het allerliefst waren doorgedaan, had Martinus een onuitwisbare en blijvende indruk op hen gemaakt.

Ook kon het gebeuren dat ik aanwezig was bij gesprekken die Martinus met mensen had die hem om raad en advies vroegen, en daarbij ervoer ik, wat voor een direct

inlevingsvermogen hij had, als het erom ging de moeilijkheden en problemen van iemand te begrijpen, en hoe hij altijd precies de verlossende antwoorden wist te geven. Deze waren vaak nauwkeuriger en gingen dikwijls dieper dan je zo op het eerste gezicht dacht. Iets anders was, dat het niet altijd zo gemakkelijk was om de raad die hij gaf op te volgen.

Als Martinus in Stockholm was bezochten we vaak verscheidene kunsttentoonstellingen, bijvoorbeeld ‘Valdemarsude’, ‘Prins Eugens hem og ateljé’ (het huis en atelier van Prins Eugen, vert.) en ‘Moderna Museet’. Het laatstgenoemde had toevallig een tentoonstelling die ‘Rørelsen i konsten’ (Bewegingen in de kunst, vert.) heette. Martinus amuseerde zich kostelijk op die tentoonstelling, gaf vele humoristische, maar tegelijkertijd onthullende commentaren bij de verschillende kunstwerken. En er waren inderdaad enkele eigenaardige uitingen van artistieke fantasie, maar die moesten natuurlijk beschouwd worden als overgangsverschuiven naar volmaaktere uitingen van kunst.

Martinus hield van blijde mensen. Bij een bezoek aan een filmstudio stonden we tussen de coulissen en zagen hoe de toneelspelers grappen maakten met elkaar. Ze zaten aan een tafel, en het gelach weerklonk onophoudelijk door de gehele studio, terwijl het ene woord het andere uitlokte, zodat er geen einde aan het plezier kwam.

We stonden er lang van te genieten, en het was eigenlijk met een zekere tegenzin van de kant van Martinus, dat we eindelijk besloten om te gaan.

Als we in Klint te gast waren, placht Martinus vaak zijn vrienden uit te nodigen voor een kop thee. Bij die gelegenheden kwam het gesprek heel natuurlijk op geestelijke vraagstukken, en ik herinner me vooral een keer waarop hij van zijn innige relatie met God getuigde. Er was namelijk

iemand die vroeg: “Op welke manier moet je tot God bidden?” Martinus antwoordde: “Waarom niet op de manier waarop je met je geliefde praat!”

Als je het Naschrift in het zevende deel van *Livets Bog* van *het Derde Testament* leest, dan zie je dat Martinus in diezelfde geest tot God spreekt. Hij zegt daar onder andere: “Lieve Vader”, “Dierbare Vader”, “Wonderbaarlijke Vader”, “Geliefde Vader” en “Lieve hemelse Vader”.

Tijdens zijn verschillende bezoeken aan Stockholm maakten we veel gezellige uitstapjes, waarbij we onder andere het eiland van mijn moeder in de scherenkust bij Stockholm, verschillende voorsteden van Stockholm, het kasteelpark van Drottningholm bezochten en wandelingen op Lidingø maakten. Het werden bij elkaar vele en soms lange wandelingen en tijdens deze uitstapjes kwamen veel uiteenlopende en zeer inspirerende onderwerpen ter sprake.

Als de ritjes iets te lang werden, kon het gebeuren dat Martinus uitrustte op de stoel naast mij. Hij kon zelfs ter plekke in slaap vallen. In het begin maakte het mij enigszins onrustig, herinner ik me, en een keer reed ik naar de zijkant van de weg en stopte. Martinus ontwaakte, keek verbaasd op en vroeg waarom ik stopte. Toen ik hem verklaarde dat ik een beetje ongerust geworden was over hem, barstte hij in een hartelijk lach uit en zei, dat als hij zich zo nu en dan een beetje verveelde op het fysieke vlak, hij er de voorkeur aan gaf naar het geestelijke vlak over te gaan. Dáár is het altijd zo grappig, verzekerde hij me.

Zijn grote liefde voor de natuur ontdekte ik eens tijdens een gemeenschappelijk ritje, toen we van de scherenkust van Stockholm op weg naar huis waren. In de loop van het gesprek beleefde ik, zowel door datgene wat hij zei als door de intensiteit waarmee hij over haar sprak, hoe deze twee kanten van zijn wezen tot één geheel versmolten, wat een diepe indruk op mij maakte. De schoonheid en het leven in

de natuur werden op een wonderbaarlijke, positieve manier tot leven gebracht. Het was een belevenis, die ik nooit zal vergeten.

In de loop van de meer dan vijftienjarige samenwerking, kreeg ik ook rijkelijk ervaring over de manier waarop Martinus datgene overbracht wat hij van zijn rijke kennis wenste door geven. Zo kon hij gedurende een aantal jaren komen met het inzicht en die informatie, waarvan hij het belangrijk vond om die bij iemand in te prenten, en waarvan later bleek dat ze een geheel vormden. Het is natuurlijk precies dezelfde tactiek, die hij in zijn geschriften toepast. Het vergt tijd om een dieper begrip van zijn analyses te verkrijgen, en dit kan vele veranderingen ondergaan of keer op keer uitgediept worden, voordat het deel van iemands bewustzijn gaat uitmaken als zijn persoonlijke eigendom.

Als we met elkaar spraken, gebeurde het vaak dat hij met verschillende uitspraken kwam, die verraadden, dat hij wist wat er in mijn gedachtenwereld speelde, en hij kwam met raadgevingen die op een veel later tijdstip van doorslaggevende betekenis voor mij bleken te zijn.

Zo nu en dan bleek Martinus ook een technische kennis te bezitten, die mij versteld deed staan, en hij kwam met uitspraken die aangaven welke ontwikkelingsmogelijkheden ons in de toekomst te wachten stonden. Maar ook meer alledaagse dingen kon hij oplossen, bijvoorbeeld wanneer zijn foto toestel het niet goed deed, en hij zelf de fout wilde vinden. Zo'n probleem kon hij ook oplossen.

Tijdens een bezoek van mijn vrouw en mij waren we uitgenodigd voor een feestmaaltijd met Martinus als gastheer. Aanwezig waren Vibeke en Mogens Møller en vele andere vrienden. Het werd een onvergetelijke avond, die afgesloten werd met een bezoek aan Det kongelige Teater, waar we

een balletvoorstelling zagen. Martinus was een zeer attente gastheer.

Natuurlijk herinner ik me ook al die keren dat we bij elkaar kwamen om te praten over het werk in verband met het oprichten van ‘Stiftelsen Martinus Institution i Sverige’ (stichting Martinus instituut in Zweden, vert.), en waarbij Martinus raad en aanwijzingen gaf en richtlijnen opstelde voor de toekomstige samenwerking. Al vroeg werd deze stichting in Stockholm opgericht door Elna Lindqvist en mij; we waren beiden sterk geïnteresseerd in de kosmologie van Martinus. Later gaf Mogens Møller gedurende vele jaren lezingen in Zweden en in het overige deel van Scandinavië tot zijn dood in 1980.

Samenvattend kan gezegd worden, dat wanneer ik op de hierboven beschreven manier in het boek van mijn herinneringen gebladerd heb, er zich voor mijn innerlijke oog het beeld van een zeer groot mens aftekent. Een mens die van alle wezens evenveel hield. Een mens voor wie ik de diepste achting voel. Een mens rijk aan kennis, zo geheel anders dan wie ook, die ik gekend heb, en een mens die op zijn tocht hier op de aarde in staat is geweest om vele, vele mensen te laten delen in de wijsheid en levensvreugde, die hij in zijn diepste wezen uitstraalde, en om tot nut en zegen te zijn van al degenen die op zijn weg kwamen.





Uit het boek: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

FINN BENTZEN

Accountant



Toen ik in 1970 door het bestuur van het Martinus Instituut benaderd werd, wist ik niets van Martinus of van zijn geesteswetenschap.

Dat was nogal vreemd, want vanaf mijn jongensjaren had ik veel troost en bevrediging gevonden in geestelijke zaken en in allerlei kerkelijke richtingen, en nu was ik net 30 jaar geworden.

Ik was ook in lichte mate met Rudolf Steiner in aanraking gekomen, maar Martinus, van hem had ik nog nooit gehoord.

Mijn eerste kennismaking met Martinus was nogal ongevoel. Het Martinus Instituut zocht een nieuwe accountant en financieel adviseur, en in aanleiding daarvan wendde men zich tot de bank van het Instituut om raad en aanwijzingen te krijgen. De directeur van de bank beval mij aan, ofschoon ik hem nooit persoonlijk ontmoet had, maar slechts enkele keren via de telefoon met hem gesproken had.

Ik werd uitgenodigd voor een kennismaking op het kan-

toor van het Instituut, samen met enkele bestuursleden en met de toenmalige accountant.

Na een uiteenzetting van de relevante boekhouding en een oriëntatie over de organisatie en andere dingen werd ik samen met de anderen op de thee uitgenodigd bij Martinus.

Nu zou ik Martinus dus voor de eerste keer ontmoeten, maar daar verbond ik vanzelfsprekend niets meer mee dan wanneer ik gewoon kennis met een nieuwe klant zou maken en een samenwerking zou aangaan.

Maar die eerste kennismaking met Martinus werd een onvergetelijke ervaring voor mij. Die uitstraling en oprechtheid, warmte en liefde die je voelde, had ik nooit eerder beleefd.

Die namiddag werd me duidelijk dat als Martinus mij nodig had, ik hem op mijn beurt nog meer nodig had.

“U bent altijd van harte welkom op het Instituut”, zei hij, “De voorzienigheid heeft bepaald dat u de persoon bent die ons voortaan met onze financiële vraagstukken en boekhoudkundige problemen moet helpen!”

Ik bleef verscheidene uren bij Martinus, ook nadat de overige deelnemers afscheid genomen hadden.

Dat werd het begin van een ongelooflijk goede samenwerking gedurende de rest van het fysieke leven van Martinus.

Veel mensen hebben tegen me gezegd: “Als je met jou over Martinus praat, kun je wel horen dat je hem goed gekend hebt. Hij moet iets volstrekt unieks geweest zijn, want allen die hem ‘in levende lijve’ gekend hebben, zijn zo blij en open, wanneer jullie over jullie ontmoetingen met hem praten!”

Ik stel dan enkel de vraag: hoe zou het anders kunnen?

Ik begon in 1970 met mijn werk als accountant voor het Martinus Instituut, en ik moet bekennen dat men toentertijd buitengewoon krap bij kas zat. Zonder financiële steun van vrienden van het Martinus Instituut was het niet mogelijk

om de werken van Martinus uit te geven of het activiteiten-niveau vast te houden.

Martinus heeft vaak verklaard dat de reden van de geldkrapte was, dat zijn boeken voor de huidige generatie zeker geen ‘bestseller’ zouden worden. Hij was er echter vast van overtuigd dat zijn kosmische wetenschap het fundament voor het leven en gedrag van toekomstige generaties zou worden.

Martinus benadrukte dat hij nooit gewild heeft dat men absoluut blind in hem zou geloven, maar dat hij wilde dat ieder van ons datgene uit zijn werk zou nemen wat hij nu kon gebruiken en hem nu kon inspireren, omdat het in overeenstemming met zijn eigen ervaringen was. Voor het overige moest men zich afwachtend opstellen tegenover alles wat buiten het eigen huidige bevattingsvermogen lag.

Ook al was er, zoals gezegd, heel weinig geld en ook al waren de financiën volledig afhankelijk van giften, toch huldigde Martinus een principe waar hij niet van afweek, namelijk slechts giften in ontvangst te nemen die in absolute onzelfzuchtigheid en liefde gegeven waren zonder te denken aan enige vorm van tegenprestatie. In de loop der jaren heb ik enkele ‘aanbiedingen’ meegemaakt van de ene of de andere vorm van giften, maar Martinus handhaafde heel helder het principe van ‘onzelfzuchtige giften’, en ik zag vele goede bewijzen voor zijn oordeelsvermogen en onomkoopbaarheid. In de tachtiger jaren van de twintigste eeuw ontving Martinus giften die zo groot waren, dat de financiële structuur dermate radicaal veranderd werd, dat er niet langer borgstellers of leningen voor aflossingen nodig waren.

Een van de grootste giften die aan het werk van Martinus aangeboden werd, moest door een heel klein ‘oog van de naald’ (Matth. 19:24), voordat de gift in ontvangst genomen kon worden op de manier waarop Martinus dat wilde. Met

name het verloop van deze kwestie leverde mij het overtuigende bewijs voor zijn rechtschapenheid en gezonde verstand.

Martinus legde er in de bestuursvergaderingen en ook in bijeenkomsten met mij als accountant en financieel adviseur dikwijls de nadruk op dat het absoluut essentieel is, dat het Martinus Instituut nu en altijd onafhankelijk zou zijn van 'autoriteiten' en de 'overheid'. Ik vond een notitie, waarin hij het zo tegenover mij motiveerde: "Dat is nodig om de werkelijke en ware identiteit, structuur en onafhankelijkheid van mijn werk duidelijk te maken, en om het daarmee mogelijk te maken de mensen over 'de wereldbeschaving van de vrede' en 'de hoogste kosmische kennis' te informeren."

Ik verbaasde me dikwijls over het inzicht van Martinus in en zijn begrip voor zelfs de kleinste – ook administratieve – details.

Ik heb vaak meegemaakt dat hij in onze medewerkersvergaderingen luisterde naar de verschillende bijdragen, en uiteindelijk de dingen afrondde, zodat de zaken juist de oplossing kregen die ze op het betreffende tijdstip moesten hebben. Geen koude afwijzingen, wanneer medewerkers met voorstellen kwamen die niet echt gebruikt konden worden, maar altijd met de respectvolle opmerking: "Dat klinkt verstandig, en kan zeker met succes gebruikt worden in de alledaagse commercie, maar de structuur van het Instituut is een andere!"

De laatste keer dat ik samen was met Martinus, was op een zondag eind februari 1981. Het was bij een verjaardagsfeest, en het was 14 dagen voordat hij het fysieke vlak verliet. Ik kreeg een plaats links van hem en we kregen de gelegenheid om verschillende dingen te bespreken. Ik was verbaasd over de vele vragen die hij stelde, vooral over belangrijke

*Het Martinus
Instituut,
Mariendals-
vej 94-96,
Frederiksberg*



lopende zaken. Ik kon hem verblijden met de mededeling, dat een paar van die zaken zojuist opgelost waren, wat veel voor hem betekende. Andere zaken die nog niet afgewikkeld waren, werden voorzien van zeer specifieke aanwijzingen en raadgevingen, die later van beslissende betekenis bleken te zijn.

Martinus onderstreepte dat het belangrijk was om deze dingen in orde te brengen. Hij voelde, dat hij zich spoedig van zijn oude, versleten lichaam moest ontdoen en het fysieke vlak dus moest verlaten. Maar ook al moest hij afscheid van ons nemen, toch zou hij op het geestelijke vlak steeds bij ons zijn en ons en het werk van het Instituut

Citaat

Iedereen die de analyses leert, heeft een taak toebedeeld gekregen, die de grootste is die een mens überhaupt kan krijgen.

kracht geven.

Ik antwoordde dat hij natuurlijk het beste wist, hoe het met hem was, en dat ik heel goed begreep, dat hij door het fysieke leven vaak moe moest zijn. “Maar je zult een donker gat, een lege ruimte achterlaten”, zei ik.

Hierop antwoordde hij liefdevol troostend, dat niemand de duisternis hoeft te vrezen of te vervloeken. Wat zou ieder van ons zijn zonder deze duisternis? We zouden dan immers nooit rijp worden om het ware goddelijke licht helemaal te begrijpen of te vatten. Dat zal de mens pas begrijpen op de dag dat hij de waarheid doorzien heeft, die verborgen ligt achter de oeroude bijbelse uitspraak: “God doet alle dingen ten goede medewerken voor hen, die God liefhebben” (naar Rom. 8:28).

Wat was het voor een mens, met wie ik kennismaat had? Een uniek persoon in de beste en sterkste betekenis van het woord, die glashelder het leven openbaarde in heel zijn onversluierde kosmische totaliteit.

Keer op keer kreeg ik ook de bevestiging dat Martinus een geestelijke boodschapper was die een bijzondere missie en taak had.

Martinus heeft ons nu verlaten, maar alleen voor wat betreft het fysieke vlak.

Wij, voor wie zijn kosmische analyses *het leven* betekenen, moeten steeds blijven zoeken naar de waarheid, we moeten allemaal met onze bijdragen, ook al zijn die nog zo klein, deelnemen aan het zich voortzettende ontwikkelingsproces. We hebben nog steeds de kosmische analyses als ons ‘bank-
conto’, waarmee we kennis en waarheid kunnen opnemen om het werk voort te zetten, dat deze wereld zal gaan veroveren, namelijk:

Echte liefde voor al het levende in waarheid en vrede.





De woonkamer van Martinus op de eerste etage

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2015
van zondag 25 juli tot zaterdag 8 augustus

Week 1 25 juli - 1 augustus — De genezende kracht van de liefde

Week 2 2 augustus - 8 augustus — De kosmische opvoeding

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00-16.00 uur,
vrij 9.00-12.00 uur, of e-mail: info@martinus.dk

